

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Els dos camins

Aquest diumenge, solemnitat de Crist Rei, iniciem la darrera setmana de l'any litúrgic en què l'Església ens convida a escollir Jesucrist com a líder, model i guia de les nostres vides. Crist, en aquest temps d'angoixa i de dolor per a molts de nosaltres, vol ocupar el centre de les nostres vides, si li ho permetem. Però, perquè això sigui possible, cal que optem per Ell; que realment Ell sigui una prioritat a les nostres vides.

Fa uns dies, vaig poder llegir el missatge del papa Francesc amb motiu de la 75 Assemblea General de Nacions Unides (25-09-20). En aquest missatge,

ge, el Papa ens proposa una manera positiva de viure aquest moment de la nostra existència: «La pandèmia ens crida, de fet, a prendre aquest temps de prova com un moment d'elecció [...]: el temps per triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és».

El Papa, seguint l'exemple de la tradició de l'Església, observa que, davant aquesta prova, podem reaccionar de dues maneres, triar entre dos camins:

- 1) D'una banda, aquest temps de prova «pot representar una oportunitat real per a la con-

versió, per a la transformació, per repensar la nostra forma de vida i els nostres sistemes econòmics i socials, que estan eixamplant les distàncies entre pobres i rics arran d'una injusta repartició dels recursos».

- 2) Però, d'altra banda, aquest temps pot ser «una retirada defensiva amb característiques individualistes i elitistes», un camí d'autosuficiència que exclou els més pobres, els més necessitats, els habitants de les perifèries geogràfiques i existencials.

Aquest diumenge, l'Església ens convida a meditar el passatge del judici final, que s'inclou a l'evangeli de Mateu (Mt 25,31-46). Quan un medita aquest passatge descobreix, d'una banda, l'enorme llibertat amb què ens ha creat Déu i, de l'altra, la seva invitació a optar pel camí que ens porta a Ell.

«Al capvespre de la vida ens examinaran en l'amor» (Sant Joan de la Creu). El Senyor és el millor professor que podríem tenir per descobrir-ho. Sí, aquest mestre ens revela, des d'un principi, la pregunta d'examen i, a la vegada, ens ofereix la resposta per arribar al 10: «Veniu, beneïts del meu Pare; rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vaucollir; anava despullat, i em vaucobrir; estava malalt, i em vaucurar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,34-36).

Jesucrist, en aquesta última setmana de l'any litúrgic, ens recorda la importància de mirar cap al final, d'atendre el que ens espera, de preparar-nos per a l'encontre en majúscules. I no oblidem mai que, amb la proposta de vida que ens fa, ens ofereix també la gràcia de poder viure-la. Que Déu us beneeixi a tots!

ACTUALITAT

40 anys de l'ordenació del primer diaca permanent

El diumenge 8 de novembre, a la parròquia de Santa Maria de Badalona, es va celebrar el 40è aniversari de l'ordenació de Mn. Lluís Nadal i Padró (Badalona, 1928-2002), que va significar la instauració del diaconat permanent a la nostra Arxidiocesi.

Va presidir la celebració Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar, acompanyat pels diaques Mn. Quique Fernández i Mn. Rubén García. Al final de la celebració, Mn. Jaume Aymar, rector de la parròquia, va recordar Mn. Nadal, a qui va descriure com un home de grans qualitats i molt humil i abnegat, que va tenir sempre el suport de la seva família.

«Aquí mateix fou ordenat pel cardenal Narcís Jubany, qui va recuperar el diaconat per a l'Església universal en el Concili Vaticà II», va dir.

Abans de la celebració, el bisbe Vadell i els seus acompanyants van pujar a la mansarda, situada a la part alta de la rectoria, lloc que s'ha rehabilitat com a residència de la Fraternitat Missionera *Verbum Dei*, comunitat fundada el 1963 a Mallorca. El bisbe Vadell va beneir aquest nou espai i, seguidament, va dedicar unes paraules d'encoratjament i felicitació a la comunitat i a la parròquia, pregant perquè «la rectoria esdevingui un far lluminós de pregària i acollida per a la ciutat».

ENTREVISTA

Un nou regal

ROZALÉN

Nou anys després, l'Escolania de Montserrat torna a participar en el disc de La Marató de TV3 i Catalunya Ràdio, que enguany està dedicada a la investigació de la Covid-19. En aquesta ocasió, el cor montserratí interpreta el tema *Jo em rebel·lo*, una adaptació de la cançó que va popularitzar Jeanette, amb l'artista d'Albacete Rozalén, una persona molt compromesa amb entitats solidàries i d'Església. El disc de La Marató es podrà adquirir diumenge vinent, 29 de novembre, amb els diaris editats a Catalunya.

Com va néixer la teva fe?

El meu entorn familiar és molt creient: la meua àvia, els meus pares... I a la meua escola de monges o al cor de l'església del meu barri, on vaig començar a cantar, sempre m'han inculcat els valors cristians. El lema que sempre he seguit és «Intenta ser feliç fent feliços els qui tens al costat».

Per què tens la necessitat d'ajudar entitats solidàries?

M'han educat d'aquesta manera, i per a mi és com hauria de ser la vida. Jo penso que les persones són bondadoses per naturalesa, tot i que algun cop ho posi en dubte. Vaig estudiar psicologia social i em vaig estar plantejant dedicar-me a la cooperació internacional. Col·laboro habitualment amb *Entreculturas*, un projecte dels jesuïtes. Em fa sentir bé i estic a gust fent-ho. Això et neix o no et neix, i no sé si et ve per educació o per genètica, però no concebo la vida d'una altra manera.

I ara, per segon cop, col·labores amb el disc de La Marató.

Sincerament, crec que és de les coses més boniques que m'ha regalat aquesta professió. Cantar amb l'Escolania, envoltar-me de tots aquests nois amb aquestes veus tan brutals, angelicals, afinadíssimes...; musicalment és una *bomba*. Jo crec que és el màxim al que aspira qualsevol persona a qui li agradi la música. Em vaig sentir com una de les persones més privilegiades del món. Tinc ganes que surti el disc per poder-lo compartir.

Oscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Parlar des del cor

Quan s'ha d'iniciar els infants en la pregària? Entenen el que fan i diuen, si són molt petits? Començaré amb una anècdota il·lustrativa: Acaba de fer disset mesos, ja diu algunes paraules senzilles. Camina i, sovint, corre. Té molt clar qui és el pare i qui és la mare. Algunes tardes les passa amb l'àvia, que li ha parlat de Maria, la Mare de Déu, arran d'unes imatges que té a casa. Li ha ensenyat a llançar un petó a la imatge de Maria. El nen ho repeteix amb afició. Quan veu una imatge de Maria, inevitablement i després d'un somriure, el petó li surt dels llavis, acompanyat amb la mà. L'infant entén el que pot entendre, com en altres situacions i moments de la seva vida. Des de bon començament, i segons les possibilitats de cada pas del seu itinerari vital, és bo ajudar a prendre consciència d'un mateix, a descobrir la possibilitat del diàleg interior, de parlar amb Déu. Des del seguiment de Jesús, aprendre pas a pas a donar sentit a la vida.

Pel que fa a l'aproximació a la vivència religiosa, a la fe, convé integrar-la en la normalitat del seu moment vital: trobada o festa familiar, la lectura d'un conte, un dia d'excursió,

el traspàs d'una persona estimada, fent recurs a un passatge de la vida de Jesús —un passatge determinat, una paràbola— en una biblia per a infants, una cançó, acompanyant els pares en la pregària familiar o en la participació comunitària de la missa dominical... Qualsevol moment o lloc pot ser bo, però alguns són més adients: en començar o acabar el dia, en una excursió prop del riu, al cim d'una muntanya, en un bosc, davant una imatge o una icona, en una ermita o un santuari, testimonis de la fe de les persones que ens han precedit, en la intimitat de la pròpia cambra... Són uns bons moments per descobrir el silenci. Escoltar-lo, escoltar el silenci *de dins*, de la mateixa manera que escolta el seu *de fora*. Silenci, diàleg, contemplació, pregària... Sense descuidar els símbols: els dibuixos dels infants, que poden expressar la seva pregària, la llàntia i la llum, la icona, la creu. Cada recurs té el seu moment.

«Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,52). No és impossible, només cal posar-s'hi, pregar i parlar des del cor, des de la vivència personal que dona validesa a allò que es transmet.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Desde la ventana

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

«Cada mañana, cuando llego a mi estudio en la biblioteca, rezo a la Virgen y luego me asomo a la ventana para mirar la plaza, para mirar la ciudad, y allí, al final de la plaza, os veo. Todas las mañanas os saludo de corazón y os doy las gracias». Esto manifestó el Papa a los carabineros de la Compañía de San Pedro, que prestan su servicio en la plaza del Vaticano (17-10-20). Una verdadera muestra de cercanía, de amor de padre, de estímulo. Francisco habla a los carabineros, pero ve también más allá, mira a la ciudad y contempla el servicio y la ayuda que estos fieles custodios prestan a todas las personas que se acercan a la plaza, gentes de todos los pueblos.

Es fácil pensar en el amor de Dios Trinidad, que vela por su pueblo. Más,

incluso, cuando pocos días después del encuentro con los carabineros, en la audiencia general (28-10-20) podíamos oír al Santo Padre decir que «Jesús está en el cielo rezando por nosotros». Y afirmaba que «Jesús siempre reza con su pueblo, siempre reza con nosotros; siempre! Nunca rezamos solos, siempre rezamos con Jesús».

Dios nos ama, nos espera, está siempre presto a entablar un diálogo «Jesús nos ha regalado su propia oración, que es su diálogo de amor con el Padre. Nos lo dio como una semilla de la Trinidad, que quiere echar raíces en nuestro corazón. ¡Acojámoslo!».

A María, Madre tiernísima, le rogamos que nos ayude a ser servidores fieles de los hermanos.

Lectures de la missa diària i santoral

23. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès. Santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / SI 95 / Lc 21,5-11]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX). Sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermí, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs. a Còrdova.

25. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulensa; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleopard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / SI 83 / Lc 21,29-33]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ † Diumenge vinent, 1d' Advent. (lit. hores: 1a setm.) [Is 63,16b-17.19; 64,2b-7 / SI 79 / 1Co 1,3-9 / Mt 13,33-37]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Lenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia». I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits».

Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos. R.

Em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veïeu despulat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm. Els justos li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? ¿Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despulat, i us vam vestir? ¿Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us? El rei respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maldits: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veïeu despulat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar. Ells li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despulat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós? Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi. I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna».

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo buscaré mi rebaño y lo cuidaré. Como cuida un pastor de su grey dispersa, así cuidaré yo de mi rebaño y lo libraré, sacándolo de los lugares por donde se había dispersado un día de oscuros nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas y las haré reposar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré la oveja perdida, recogeré a la descarriada; vendaré a las heridas; fortaleceré a la enferma; pero a la que está fuerte y robusta la guardaré: la apacentaré con justicia». En cuanto a vosotros, mi rebaño, esto dice el Señor Dios: Yo voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío».

Salm responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar. R.

Me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte. Y, cuando le haya sometido todo, entonces también el mismo Hijo se someterá al que se lo había sometido todo. Así Dios será todo en todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme». Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber? ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos? ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?». Y el rey les dirá: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis».

Entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis». Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?». Él les replicará: «En verdad os digo: lo que no hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo». Y estos irán al castigo eterno y los justos a la vida eterna».

«S'asseurà al seu tron gloriós i els separarà entre ells»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En aquest últim diumenge de l'any cristià, celebrem Jesucrist com a «Senyor de l'Univers». No és un nou títol més, sinó la culminació de la Pasqua. Crist ressuscitat, assegut a la dreta del Pare, ens ha fet el do del seu Esperit i ha estat constituït Senyor de tot el que existeix. Ell és la meta a la qual s'adreça tota la història humana, ell és l'origen i la fi de tota la creació de Déu.

A l'Evangelí d'avui, trobem la paràbola del rei que premia els qui s'han compadit dels seus germans necessitats i castiga els qui, amb el cor endurit per la indiferència, no han fet res per ells. D'aquesta manera, Jesucrist, el Bon Pastor ja anunciat pel profeta Ezequiel, és Senyor i jutge de la història. Ell, que ens ha estimat fins a l'extrem de donar la vida per tots nosaltres, ara ens jutja en l'amor i en la compassió. Déu és amor i Crist ens ha revelat, en la seva persona, l'amor de Déu. Per això, tenir Jesucrist per Senyor ens compromet a estimar els germans tal com ell ens ha estimat a nosaltres.

El Regne de Crist ja està present en el nostre món, però encara no ha arribat a la seva plena manifestació. Entre nosaltres continua dominant el mal i el pecat, tot i que aquests poders hagin estat vençuts en la seva arrel per la Pasqua de Crist. Per aquesta raó, els cristians demanem en l'Eucaristia que s'afanyi el retorn de Crist, quan supliquem: «Veniu, Senyor Jesús».

Seguint els profetes de l'Antic Testament, un cop empresonat Joan Baptista, Jesús va anunciar també en la seva predicació el Judici de l'últim dia. Crist és Senyor de la vida eterna. El ple dret de jutjar definitivament les obres i els cors dels homes pertany a Crist, com a Redemptor del món. Per això, la festa d'avui ens obre a l'esperança de l'Advent. A partir del proper diumenge, posarem la nostra atenció en la preparació de la vinguda última de Crist, Senyor de la història; a judicar els vius i els morts, i a inaugurar el cel nou i la terra nova promesos pels profetes.

Jesucrist, Déu i home veritable, nascut a Betlem de Judea, batejat al Jordà amb Esperit Sant, profeta del Regne de Déu, mort i ressuscitat, assegut a la dreta de Déu Pare, i donador de l'Esperit Sant, és el Senyor de l'univers i de la història; ell és el Senyor de la nostra vida i la font de la nostra esperança. A ell la glòria i l'honor pels segles dels segles. Amén.

Agenda

Inauguració de la cúpula de l'església de Sant Andreu de Palomar. Davant la situació sanitària provocada per la Covid-19, i seguint les recomanacions de les autoritats sanitàries, el proper 27 de novembre (19.30 h), coincidint amb la celebració de la Festa Major de Sant Andreu, es projectarà un vídeo que donarà per inaugurada la cúpula. Es podrà seguir a: <https://cutt.ly/Hg19q92> Aquest enllaç estarà actiu des del 27 de novembre.

Està previst fer una celebració presencial la propera primavera, si la situació sanitària ho permet, de la qual us informarem en el seu moment.

30è Cicle de concerts d'orgue a Cabrera de Mar. En la commemoració del 450 aniversari de la consagració de l'església parroquial de Sant Feliu, de Cabrera de Mar (pl. de l'Església, 4). Dissabte 28 de novembre (21 h), amb Joan Castillo. Cal reserva prèvia a: t. 659 138 328, a/e: cursorgue@hotmail.com

Servei diocesà per al catecumenat. Diumenge 29 de novembre, l'd'Advent (16-17.45 h), ritu d'ingrés al catecumenat amb adults, presidit pel cardenal Joan Josep Omella, a la Catedral. A causa de la pandèmia, el ritu d'ingrés al catecumenat amb infants se celebrarà a les parròquies respectives.

In memoriam

P. Joan Travé i Cassals, SJ. Aquest prevere jesuïta al servei de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist, el 7 de novembre, als 90 anys. Va néixer a Adrall (Lleida) l'any 1930 i entrà a la Companyia de Jesús el 1954. Doctorat en dret, fou professor a ESADE. Compromès amb els pobres i la justícia, va formar part del centre Cristianisme i Justícia des dels seus inicis. Va col·laborar en diverses parròquies del Baix Llobregat i darrerament a l'Església dels Jesuïtes de Casp, a Barcelona. La missa funeral es va celebrar el 10 de novembre a l'Església del Sagrat Cor de Jesús de Barcelona.

Llibres

Mi amigo John: textos del beato Joan Roig Diggle comentados por testimonios de jóvenes. Aquest llibre de 86 pàgines, de l'Editorial Balmes, està escrit per més de trenta joves i s'adreça, especialment, a ells. No es tracta d'una biografia del nou beat, sinó d'un recull de fragments dels seus escrits i de testimonis dels joves que manifesten què els suggereix a ells la vida i la mort del màrtir i com es pot aplicar el seu exemple en les circumstàncies actuals.

ACTUALITAT

Estudio sobre los mártires de la Cartuja de Tiana

Recientemente, se ha presentado en la Universidad Internacional de Cataluña (UIC) la tesis doctoral «Participación de familias catalanas en la salvación de la comunidad de la Cartuja de Montalegre (Tiana, 1936)», por Pedro Clarós, doctor en medicina, en la que se descubren todos los secretos del asalto, quema y fusilamiento de los componentes de la comunidad de la Cartuja de Montalegre de Tiana en 1936. En ella se describe la heroica participación de familias catalanas que, arriesgando su vida, salvaron a la comunidad perseguida. La tesis obtuvo la calificación de *Excelente Cum Laude*.

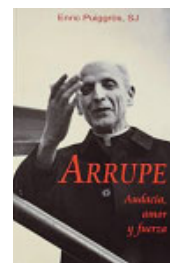
En esta tesis, de 900 páginas, se exponen todos los detalles de los actos ocurridos en julio de 1936. Los hechos se han tratado con total imparcialidad y se han aportado datos históricos procedentes del Arxiu Privat de la Cartuja, otros han sido entregados al autor por los propios monjes y otros se han podido encontrar en diversos organismos oficiales.

El prior de la Cartuja, P. Canals, y toda la comunidad han expresado su agradecimiento al autor.

El autor de la tesis la entregó al papa Francisco, con motivo de una audiencia en el Vaticano, donde ha quedado indexada en la Biblioteca Vaticana. El propio Papa siente un especial cariño por los cartujos y se sintió muy agradecido, así se lo transmitió al Dr. Clarós.

Arrupe. Audacia, amor y fuerza, de Enric Puiggròs, SJ. Este libro de 118 páginas, editado por Xerión, ofrece un relato ágil y dinámico del jesuita universal Pedro Arrupe. Su

lectura apunta la vida de uno de los grandes protagonistas de la Compañía de Jesús y de la Iglesia del s. XX, muchas veces citado pero que con la lectura de este libro ampliará el conocimiento de este jesuita que vivió enamorado del Evangelio y siempre en las manos de Dios.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Los dos caminos

Este domingo, solemnidad de Cristo Rey, iniciamos la última semana del año litúrgico en la que la Iglesia nos invita a escoger a Jesucristo como líder, modelo y guía de nuestras vidas. Cristo, en este tiempo de angustia y dolor para muchos de nosotros, quiere ocupar el centro de nuestras vidas, si le dejamos. Pero, para que ello sea posible, es necesario que optemos por Él; que realmente sea la prioridad en nuestras vidas.

Hace unos días, pude leer el mensaje del papa Francisco con motivo de la 75 Asamblea General de Naciones Unidas (25-09-2020). En este mensaje, el Papa nos propone una manera positiva de vivir este momento de nuestra existencia: «La pandemia nos llama, de hecho, a tomar este tiempo de prueba como un momento de elección [...]: el tiempo para elegir entre lo que cuenta verdaderamente y lo que pasa, para separar lo que es necesario de lo que no lo es».

El Papa, siguiendo el ejemplo de la tradición de la Iglesia, observa que, ante esta prueba, podemos reaccionar de dos maneras, elegir entre dos caminos:

- 1) Por un lado, este tiempo de prueba «puede representar una oportunidad real para la conversión, para la transformación, para repensar nuestra forma de vida y nuestros sistemas económicos y sociales, que están ampliando las distancias entre pobres y ricos a raíz de una injusta repartición de los recursos».
- 2) Pero, por otro lado, este tiempo puede ser «una retirada defensiva con características individualistas y elitistas», un camino de autosuficiencia que excluya a los más pobres, a los más necesitados, a los habitantes de las periferias geográficas y existenciales.

Este domingo, la Iglesia nos invita a meditar el pasaje del juicio final, contenido en el evangelio de Mateo (cf. Mt 25,31-46). Cuando uno medita este pasaje descubre, de un lado, la enorme libertad con la que nos ha creado Dios y, por el otro, su invitación a optar por el camino que nos lleva a Él.

«Al atardecer de la vida nos examinarán en el amor» (San Juan de la Cruz). Nuestro Padre Dios es el mejor profesor que podríamos tener para descubrirlo. Sí, este maestro nos revela, desde un inicio, la pregunta de examen y con ella nos ofrece la respuesta para llegar al diez: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme» (Mt 25,34-36).

Jesucristo, en esta última semana del año litúrgico, nos recuerda la importancia de mirar al final, de atender a lo que nos espera, de prepararnos para el encuentro en mayúsculas. Y no olvidemos nunca que, con la propuesta de vida que nos hace, nos ofrece también la gracia de poder vivirla. ¡Que Dios os bendiga a todos!